



P. A. DANILOV



LENIN PUTILOVIN TEHTAALLA

Sotilaallinen vallankumouskomitea Smolnassa järjesteli kiireellisesti taisteluosastoja vastaiskun antamiseksi Kerenskille. Odottamatta Pietarin yleistä mobilisointia putilovilaiset järjestivät Punakaartin osastoja oma-aloitteisesti ja lähtivät suoraan tehtaalta junilla tai jalkaisin Länsi-rintamalle, Krasnoje Seloon, Taitsaan ja Lugaan antamaan vastaiskua vastavallankumoukselliselle armeijalle.

Siellä Lugaan metsissä me iskimme yhteen Kerenskin joukkojen kanssa. Meidän kuulamme alkoivat sataa heidän päälleen, ja heidän oli pakko lähteä pakoon niinkuin rottien. Mutta meillä oli vähän tykkien kaukoputkikiikareita ja puuttui puhelimia ja puhelinjohtimia kenttäpuhelinyyhteyttä varten.

Juuri siksi minut komennettiin äkkiä Putilovin tehtaalle hakemaan kiireesti rintamaa varten kaukoputkikiikareita ja puhelintarpeita.

Lokakuun 29 (marraskuun 11) päivän vastaisena yönä vuonna 1917 olin toverini kanssa päivystämässä tehdaskomiteassa, Putilovin tehtaan entisen vaunuosaston huoneistossa. Ulkona oli kosteata ja kylmää. Meillä oli nälkä. Keitimme hellalla kenttäpakissa perunoita, joita meille oli tuonut eräs tehtaan vihannesviljelijä. Keitimme teetä ja juttelimme tapahtumista.

Noin kello 1 yöllä tuli viereiseen huoneeseen, josta ovi vei ulos, kaksi miestä. Toinen heistä oli nahkatakissa, nahkahousuissa, pitkävartisissa saappaissa ja pistooli vyöllä, toinen oli keskikokoinen, syystakki päällä kaulus pystyssä ja lippalakki päässä.

En nyt muista kuka oli toinen miehistä, mutta syystakkinen mies oli Lenin.

Me hätäännyimme hieman tavatessamme Iljitšin niin myöhään yöllä tehtaalla. Kun he astuivat huoneeseemme, alkoi Iljitš kysellä:

- Minkälainen on tehtaalla mieliala?
- Miten työläiset suhtautuvat vallanottoon?
- Meneekö työläisiä rintamalle?
- Miten menševikit ja eserrät käyttäytyvät?
- Millainen elintarviketilanne teillä on?
- Onko tehtaalla polttoainetta?
- Montako taisteluosastoa olette lähettäneet rintamalle?
- Ovatko ne kunnollisesti aseistettuja, taistelevatko ne hyvin, eikö niiden keskuudessa tunnu paniikkimielialoja?

Vastasimme, että mieliala tehtaalla on hyvä, suuri joukko työläisiä on lähetetty jo rintamalle. Aseita ei alussa riittänyt, mutta nyt niitä on riittävästi. Järjestämme lisää taisteluosastoja. Hiilen kuljetukseen käytetyistä Pullman-vaunuista ja tehtaalla olleesta laatuteräksestä olimme tehneet melko hyvän panssarijunan...

Sitten me tarjosimme hänelle teetä ja keitettyjä perunoita:

— Vladimir Iljitš, ehkä haluatte syödä?

Hän suostui mielellään:

— Syön mielihyvin.

Vladimir Iljitš söi perunaa ja leipää ja joi lasillisen teetä... Huomasin että hän söi hyvällä ruokahalulla, ei varmaankaan ollut tärkeiden tehtäviensä takia pitkään aikaan syönyt.

Kun kysyimme, miksi hän oli saapunut tehtaalle, Lenin vastasi:

— Olin käymässä Krasnoje Selossa, tänne poikkesin matkan varrella saadakseni tietää tilanteesta Putilovin tehtaalla.

Istuimme neljän kesken. Iljitš keskusteli kanssamme puoli tuntia.

Oli jo kovin myöhä, kun Iljitš hyvästeli meitä lämpimästi, puristi lujasti kättämme, toivotti menestystä ja sanoi aivan varmana, että me voitamme ehdottomasti.

Me saatoimme häntä tehtaan portille asti ja palasimme takaisin tehdaskomiteaan erikoisen hyvillä mielin tästä tapamisesta.

